

90+6: SON DÜDÜK

// LEVENT TAMAY

Bu yazı 6 parçadan oluşan 90+ dizisinin 6. parçasıdır. Dizinin tümüne sayiklamalar.com/series/doksan-arti adresinden ulaşabilirsiniz.

Şevket vardı. Altıpas Şevket derdik. İmkan versen yatağı yorganı atar altıpas, orda yatar; öyle tembel adam. Ama atıyor allahı var.

Türkiye Kupası çeyrek final maçı, Zeytinburnu'yla... Şiir gibi top oynuyoruz, dört sıfır da mağlubuz. Dakika doksan artı altı. Maç bitti bitecek. Gözgöze geldik biz bunla. Hacı, orta sahanın az ilerisinden uzun bi orta kestim ben. İçerde de iki eleman var defans. Şevket iki defansın arasından bi rövaşataya kalktı, öyle bi hareket yok. Ben daha görmedim. Kaleci topu görmedi bile. Hepimiz baktık sadece. Seyirci bile bi düşündü sonra bağırırdı anlıyo musun?

Şevket o hızla hemen kalenin içinden topu aldı ama nası koşuyor hakeme doğru. Dedim herhalde golü vermedi hoca. Baktım hoca da orta sahaya koşuyor, vermiş golü. Hayırdır diye ben de yöneldim o tarafa. Bizimki hakemin yanına kadar var ya atom karınca gibi koştu. Ne önce ne sonra öyle koştuğu görölmedi Şevket'in. Geldi durdu hakemin önünde. "Hocam ya" dedi "İki yazalım şunu gözünü seveyim". Duyan başladı gülmeye tabi. Biz gülüyoruz rakip gülüyor. Hakem de bişey diyemedi, o da güldü. Taraftar gole seviniyor bu arada ama nası sevinmek. Çıldıırıyor bizim hemşeriler. Zannedersin dört taneyi biz atmıştık şimdi beş oldu.

Neyse santrayı yaptılar, iki üç pas sonra bitti zaten maç, elendik. Soyunma odasına doğru yürüyoruz. Hakem "Şevket" dedi. Durdu eleman. Yan hakemler falan ekip halinde gelir ya, geldi bunlar. Tam o tünelin ordayız. "Lan oğlum" dedi hoca, ama hâlâ gülüyor. "Dört sıfır mağlupsun, dakka olmuş doksan artı altı, üçlük atsan nolur lan, bitmiş maç".

...

- Eee? Şevket ne dedi bilader?
- Şevket bişey diyemedi. Ağlıyodu Şevket.

Yıldız Tilbe / Anma Arkadaş / 4'25"

dört yazar, birkaç parça hikaye, biraz kısa, belki bi şiir

SYKLMLR

16 sayfa fanzin // Temmuz 2014 // 1 TL

**"ŞİİR GİBİ TOP OYNUYORUZ,
DÖRT SIFIR DA MAĞLUBUZ"**

No:2

YAZARLAR >> YUNUS EMRE KOÇAK // ÖMÜR F. // K. SİNAN KÜÇÜK // LEVENT TAMAY

HAKKINDA

SYKLMLR, 2001 yılından bu yana yayında olan **syklmlr.com**'dan seçtiklerimizle oluşturduğumuz ve altı sayı çıkarmayı planladığımız fanzindir.

Sayıklamalar 2001 yılının ocak ayında, geocities.com/sayıklamalar adresinde "günlük sayıklamalar" adıyla ortaya çıktı. Biri ve Diğeri takma adlı ilk iki yazara ilerleyen günlerde birçok yazar daha katıldı. Aynı yıl sayıklamalar.com alan adına taşınan site, bir süreliğine kalabalık yazar kadrosuna sahip bir webzin havasına büründüyse de zaman içerisinde, hâlen yazmakta olan iskelet yazar kadrosuyla kendine has bir üslup geliştirerek bugünkü halini aldı.

ÜSLUP

Sayıklamalar'da kullanılan dil, imkanların elverdiği ölçüde hayatın içinde olan, yaşayan dildir. Bu tavır yer yer kelimelerin yazımında da öne çıkar. Sayıklamalar, dili olabildiğince sade kullanmaya özen gösterir. Metne duygu veya zenginlik katmayan her harf fazladır.

Düz yazıya ağırlık veren Sayıklamalar, son birkaç yıldır, internetin kendine özgü bir edebiyat tarzına olanak tanıdığı fikrinden hareketle, klasik ardışık sayfa sırasını izleyen öykü veya anekdotları, linklerle birbirine bağlanan, birbirine gönderme yapan, kesişen hikayeler halinde geliştirmeye de çalışmaktadır.

NEDEN YAZIYORUZ?

İtiraf edelim, hepimiz arıza insanlarız. Yazılardaki ruh, "biz hayatı çözdük"ten ziyade, "biz işin içinden çıkamadık bir de siz bakın"a yakındır. Bir şeyler yaratmaya çalışmanın, bir rahatsızlık halinden kaynaklandığına inanırız. Mutlu insanlarla bir derdimiz olmamakla beraber, mutsuz insanlara daha bi yakın durmuş, dört başı mamur mutluluklara hep bir şüpheyle yaklaşmışızdır. Tabii bizinkisi tamamen çekememezlik.

BİR ŞEHRİN UZAKTAN

GÖRÜNÜŞÜ

// K. SİNAN KÜÇÜK

Elbette birinciyiz aşkların arasında
Birinciyiz sevmeye, tükenip tüketmede
Ansızın korkmalarda, kuşku tuzaklarında
Cesaretle öncüyüz, aldatmada birinci
Defterin ilk sayfası, son satırı gibiyiz

Bir ekmeğin sessizce bölünüşü gibiyiz,
Zamana inat kalan bir kısa an gibiyiz
Öldürme bilinciyiz saklanmış cümlelerde
Yıkılan duvarların toz duman kederiyle
Bir şehrin uzaktan görünüşü gibiyiz

VADESİZ

// K. SİNAN KÜÇÜK

Seni beklerken kendime başka bir ben uydurdum. Aksi gibi o da seni beklemeye başladı.

Bir çerçi geldi seni beklerken. Senin, dedi, dizlerin çürümüş. Her yerin oyuk oyuk. İçinden, dedi, senin nehir mi geçti?

Bir saatçi gelip adını söyledi. Beni bul, dedi telaşla. Aradım buldum, yüzüme güldü. Şimdi git, dedi, şimdi git kendini kur. Gözlerim doldu, gittim, saatim durdu.

Seni beklerken satır araları düştü ardıma önüme. Koşmasaydım düşecektim, ucuz kurtuldum. İlk paragraftan dönüp baktım geriye. Başlıklar gördüm dizilmiş, üstü çizilmiş.

Bir çocuk yanaştı tedirgin. Tetikte misin, dedi, hâlâ tetikte misin? Bekliyorum ya, dedim, daha ne yapayım? Hazırlan, dedi, yola çıkacaksın yakında. Eski bir şeylerle git, yazık olmasın.

Elim düştü bileğimden. Eğildim, almaya kalktım, gözüm düştü yerlere. Kirli ağladım.

Seni beklerken sağır oldum. Kimseler seslenmedi. Anlamadım boşluğumu, yanıldım.

Derken...

ARMUT

DİBİNE DÜŞER

//LEVENT TAMAY

- gosgoca bi kederin meyvesi tam da dibine düştü işte del'oğlan. öyle başladım ben bu ağacı yontmaa. şimdi ben sana onu diyem, sen yazıp çizen adamsın, başını sonunu sen garalayıve.

BİZ İŞİMİZE BAKALIM DOSTLAR

KALBİMİZİ GÜZELLİK

DOLDURSUN

// YUNUS EMRE KOÇAK

Bunlar benim ayaklarım, koşuyorlar. Bense şaşkınım; akşam olunca karanlığın böyle yumuşacacak, başımızın üstüne saçılışından. Bir hüzne, sonra bir sevince savrulup duruşumuzdan şaşkınım. İkisi arasında ne fark var, biz seçiyorsak. Kafam karmakarışık, oysa ayaklarım hafiflemiş, koşuyorlar. Belki kaçıyorlar; yılların kederinden, her coşkunun içinde saklı çöküşten, her üzüntünün uzadıkça ölüsü bilinmeyen bir yasa dönüşünden, her şeyin çürüyüşünden. Pembe yanaklı bebeğin cesede, yemeğin boka, baharın kışa, kentlerin harabelere, ıslıkla eşlik edilen şarkıların sıkıntıya... Çürüyüp gidiyorlar.

Başsız ayaklarım kanatlanmış, pudra şekeri serpilir gibi kararıyor sağım solum. Köpekler havlıyor, ağaçlar hışırıyor, arabalar farlarını gözümün içine tutarak kornalarını çalıyor. Büyük kestane ağacında kargalar hep bir ağızdan gaklamaya başlıyor, nefessiz kalıncaya kadar tempo tutuyorlar. Sonra ani bir sessizlik. Gök paramparça olmuş. Nihayet gece.

Köle gibi yaşayıp köle gibi acı çeken kalabalığın hasetten ve aldanıştan ibaret öyküsü. Ahlakтан, vatandan, çalışmaktan bahseden dedikodu gürültüsü. İpsiz sapsız, vatansız bilsinler, bu en iyisi. Biz işimize bakalım dostlar, kalbimizi güzellik doldursun. Ayaklarımız kederli kafalarımızı sürüklediği sürece, ayaklarımızı dinlemek doğrusu.

Kara kargalar dallardan kanat vurarak yükselince, kuru dalların damarlarına benzediğini görürsün. Damarların nehirlerle, nehirlerin tozlu camlar üstünde kayıp düşen yağmur izlerine, göğün denize, denizin dalgasının ağaç yapraklarına, güneşle olgunlaşan çiçeğin soğuktan donmuş kar tanesine... Suyun yürüdüğünü görürsün, su gibi yürür durursun. Su değilsin fakat durursun... Terlemişsin.

ALEXANDRO DE SOUZA

ALEX YANI

// LEVENT TAMAY

“Ben her 1 Ekim akşamı rakı içerim kardeşim. Otuz senedir. Sene kaç? 2042. Tam otuz sene olmuş. Her 1 ekim akşamı bu fotoğrafı çıkarırım dolaptan, Gelirim buraya, peynirimi alırım önüme, rakımı içerim”.

Önünde, eski bi topçunun, Alex'miş adı, Ordinaryüs Lefter dediği başka daha yaşlı bi futbolcunun elini öptüğü fotoğraf... Ankara'nın en eski meyhanesi Tavukçu'da bir adam Semih abi. Yaşı elli sekizmiş. Daha çalışıyor, maliye'de müfettiş. Yanlış anlama takım tutmuyor. Çok eskiden Galatasaray'ı tutmuş.

“Baktım yanlış yerini tutuyomuşuz, hep güzelliği onaymış bilader, öyle olunca bıraktım, niye tutayım? Sonra futbola da alakayı kestim. Ama çok güzel topçuydu bu oğlan. Hani biz övünürüz ya kendimizle, yok misafirperver, yok saygı, yok sevgi, hep tıraş. Bu oğlanda hepsi vardı. Tertemiz yüzü vardı bu oğlanın. Mahallede dövemezsin ya böyle tipleri, öyle yani. Sayesinde yeniden maç izledim. Bak bizim zamanımızda bi laf vardı; yani anlatıyosun böyle bişeyi, hani çok güzel ama yani tam olarak en iyisi değil anlatabildim mi? En mükemmeli, en güzeli değil yani. Anlatırsın anlatırsın, sonra dersin ki, yani güzel, çok iyi, çok kaliteli falan ama bi Alex değil yani tamam mı? Öyle denirdi. Çok güzel oğlandı. Gönderdiler. Hem de önce heykelini diktiler, öyle gönderdiler. Oğlanı babasının evinden kovdular yau. Miras kavgasına. Ben de yadederim hep böyle. Kulakları çınlasın. Bu millet böyledir kardeşim. Önce heykelini dike sonra anasına söver. Böyledir”.

PATİKA - 3

// YUNUS EMRE KOÇAK

Bu yazı 17 parçadan oluşan **PATİKA** dizisinin 3. parçasıdır. Dizinin tümüne sayiklamalar.com/series/patika adresinden ulaşabilirsiniz.

Kendini hiçbir yere ait hissetmeyen adam, nerede kayboldun? Hangi sevgilide, hangi köşe başında? Giz dediğin açıkça sıradanlaşır, ne yazık.

Küçük, ince bir dereyi takip etti çoban. Tarlalar geçti tek bir insana rastlamadan. Sonbaharda toprağın nemli, güzel kokusunu içine çekti. Bir kuytuda bitli uyuz bir ite denk geldi. Ölmek için kimsenin olmadığı bu ağaçlığı seçmiş gibiydi, ilişmedi. Gökyüzünden beyaz bulutlar akıp geçti. Güzel bir mavi, güzel bir beyaz. Suyun şırıltısını dinledi. Yalnızca akıyordu ve yumuşacık bir selam verip taşlara, ağaçlara; yolunu arıyordu. Mutluydu derecik, yalnızca akıyordu. Çok geçmeden evler kara sinekler gibi konmaya başladı kenarına. Bunlar köyden çok, keyif için bahçeli evler yaptırmış şehirliğin evleriydi.

Karşısına tüfeğini sırtına asmış bir avcı çıktı, koşarak geliyordu siyah benekli köpeği. Çoban insanları ne kadar sevdiğini fark etti. Yürümeye başlaması belki yalnız saatler almıştı. Saatler içinde bir insan yüzü görmeyi özlüyordu demek. Selam verdi keyifle, selam aldı, selam olsun. İnsanları sevmek için bir vakit ayrılık mı gerek? Özlüyoruz birbirimizi, ne güzel. Hayatın bahçesinde şakıyan kuşlar gibi bu herkesin yüzü, farklı sesi, farklı aklı, farklı hissedışı. Yalnız kalınca düşüneceğini, kendini bulacağını sanır ya insan; saatler uzadıkça çaresizlik gelir ardından, korku başlar. Var saydığı derinlik yoktur içinde. Ne yapacağını şaşırır. İnsana muhtaç olduğunu fark eder.

“Ne büyük bir sürü, ne büyük bir patika”

Akşam üzeri böyle şaşkın ve susmaktan bıkmış vardı şehir. Güneş altında ısınmış kırmızı karıncalar serin deliklere çekiliyordu. Yeterince küfredilmiş, yeterince kan akmış, yeterince sevilmiş ve nefret edilmişti. Yaşamaya katlanacak kadar yorgundu gün şimdi. Metal bir böcek sürüsü homurdandı. Arabalar yola koyuldu. Mağaza vitrinleri ışıklarıyla aydınlanırken genelevde pazarlıklar hızlandı. Bir tepeden şehre baktı çoban ve yurdunu sordu kendine. Hiçbir yer sıla değil, hiçbir yer gurbet olamaz sana. Milyonlarca insan ılık kan gibi gevşemiş evine akarken uzun asfalta baktı. Kan akmak ister, sonunda dinlenir aktığında. Gülümsedi. Ne büyük bir sürü, ne büyük bir patika. Köyü öğle vakti, şehri gece tanır insan. Ve aldatan gölgeleriyle, çalışmak denen zincirini koparmış kuduz köpeklere benzeyen insanlarıyla gece geldi. Çoban şehre gece girdi.

ŞİMDİ DOĞA

POLİTİK BİR

ARENADIR

// YUNUS EMRE KOÇAK

Araba tamircilerinin olduğu semtte en çok seyyar börekçiler ve çocuk işçiler çarpıyor gözünüze. Ufka kadar uzanan bir beton yığınının ortasındayız. Ne bir yeşillik ne geniş bir meydan. Bu çocukların yoksul anne babalarından bir farkı var. Büyüdükleri bir köyleri yok; arasıra kaçacakları bir köyleri yok; akrabalarıyla gelen tereyağları, yumurtaları yok. Bu parçalanmış kadavra benzeyen şehir, bu çarşı, bu börekçiler var. İlerde zengin olup deniz kenarında tatil yapma düşleri var bir tek. Amerikan hamburgercilerinde yemek yeme düşleri var bir tek. Geride bir köyü yok şimdi fakirlerin. Babaanneler, annanneler ölüyor hızla. Çocuklar büyüyor bir kez olsun saf bal yemeden. Vıcık vıcık yağlı börekler, simitler, lahmacunlar onları bekliyor.

İlahiyatçılar habire bağınıyor ekranlardan altıgen peteklerin mucizesini. Güneş dansının ne harika bir şey olduğu anlatılıyor fen bilgisi dersi alabilecek kadar şanslı olanlara. Hayır beyler, bizim çocuklar mucize kadar güzel şehirler ördüğü güne kadar, güneşe yolculuğa çıkıncaya kadar, küçük ağızlarını ballar incirler tatlandırıncaya kadar mucizeyle değil öfkeyle kaynayacak kovanlar. Bütün bir doğa, geniş çayırlar ve dağ keçileri, gök yüzünü kana bulayan gün doğumu tanrının mucizesi değil artık, bir isyan çığılı. Şimdi. Şimdi doğa politik bir arenadır, şimdi doğa insanın insan kalma mücadelesinden başka bir şey değildir.

MÜFİT

// LEVENT TAMAY

Bi gün çat Serdar aradı bilader. Akşam aha gene bu saatler. Ses böyle telaşlı. Bi yandan titriyo ibne. Soğuk biliyo musun, ayaz dışarı. Nefes nefese kalmış, burnu çeke çeke konuşuyo. Aar aar da konuşur. “Abi” dedi, “Müfit abiyi kaldırdık astaneye”. o dakika fırladım ben hemen. Hanıma dedim anattarları ver, o zaman daa boşamamış beni. Hemen çıktım çeket, elimde telefon. Hayırdır falan filan. Kalp krizi geçirmiş. Hastanede. Hemen bastık gittik, bekliyoruz tabi. N’oluyo ne bitiyo kimsenin bişey bildiği yok. Bi saat iki saat sonra dediler kurtardık. Hanımı bi girip görebilir. Necla yenge girdi, bi beş dakika sonra çıktı. Hükümet gibi kadın Necla yenge. Sen bunların evlemesi dalgasını biliyo musun? Anlatırım bak onu da. Bunlar yirmi senedir aşık birbirlerine. Neyse girdi çıktı yenge. “Daa ölmez bu it” dedi biliyo musun. Başladık tabi biz gülmeye. Meğer yengem girdiğinde Müfit abimin bi göz yarım açık, aşşaaaya da çadırı kurmuş yatıyo. Her taraf kablo, teçhizat.

Neyse ertesi gün toplamış kendini. Gittik ziyarete. Kolonya falan her türlü. Seninkine dayamışlar serumu dört koldan. Kablolar mablolar, trafo gibi öyle yatıyo. Dedik abi nassın, nası oldun? Geçmiş olsun hesabı. “Kepo” dedi, “ölümle yaşam arasında ince bi çizgideydim adeta amina koyım”. Yenge tabi çıkıştı buna, küfretme falan diye. Ters bi baktı şöyle. “Ulan” dedi “zamanında nası bi tempolu çarpmışsa”, bi yandan da yengeye bakıyo biliyo musun, “şarjı bitmiş dalganın. Verdiler manyetoyu, verdiler manyetoyu sabaha kadar. Vurdurdular da öyle çalıştık yani senin anlaycaan Kepo. Bak ben sana diyeyim, baayanların en hor kullandığı dalgadır bu kalp mereti. Onu da bil yani”. İnce ince de gülüyo biliyo musun. Öyle yırttı yani. Acayip bi adam Müfit abi.

- Atatürk’e benzetme hikayesi diyodun abi bi de o gün?
- Diyodum da istihkak alamadık ki kardeşim hâlâ.

Bu yazı 90+ ve **Tekerlekler** dizi öyküleriyle kesişir.

KÜVET

// ÖMÜR F.

Kumruları düşündüm. Güvercinlere özeniyorlar eşşoğluları. Onlar gibi yaşayıp güvercinleşiyorlar. Anlamıyorsun bir zaman sonra hangisi güvercin hangisi kumru. Ben anlamıyorum mesela. Sormak istiyorsun da dinleyen kim? Got, got, got...

Biri artık bir başkası olsa söyler miydi bunu sana?

Küllüğü fırlatırken televizyona geleceğini düşünmemiştim zaten. Fırlatırken bile...

Küllük televizyona çarpıp o afilli şangırtı odada yayılınca banyodan koştu geldi. Önce televizyona, sonra bana, sonra da küllüğün haliya dağılmış porselen parçalarına baktı.

"Senden korkuyorum" deyip yatağa yattı. Benden olabildiğince uzağa. Yorganı boynuna kadar çekip tedirgin bakışlarla tavana bakmaya başladı. Uyudu bir süre sonra arkasını dönüp. Olabildikçe uzaklarda.

Sokaklara çıkıyorum. Dolaşırken kemik çerçeveli bir gözlük buluyorum. Camını özenle silip gözlerime takıyorum. Olmayan gözlerime.

Kimse kimsenin gözü değilki artık.

Yaşandığı gibi mi yoksa yazıldığı gibi mi hayat şimdi?

Ben bir şey düşlemiş olsam mesela anlatabilir miyim bunu sana?

Küllüğü fırlatırken televizyona geleceğini düşünmemiştim zaten. Fırlatırken bile...

Küllük televizyona çarpıp o afilli şangırtı odada yayılınca banyodan koştu geldi. Önce televizyona, sonra bana, sonra da küllüğün haliya dağılmış porselen parçalarına baktı.

Yanıma yaklaşıp sarıldı bana. Usul usul okşadı saçımı. Yüzümü öptü tüm gece. Bir bardak su ister misin, der gibi.

NERE BURA?

// K. SİNAN KÜÇÜK

Gidelim buralardan, buralar berbat.

Belki bir temiz dayak yemeliyiz kendimize gelmek, nerede olduğumuzu, nasıl kaçıştığımızı anlamak için, gel, gidelim. Zaman dolalı çok olmuş meğer, durduğumuz

SANA HIÇ DOLMAKALEMİ

ANLATTIM MI?

// ÖMÜR F.

Sana hiç dolmakalemi anlattım mı?

Dolmakalemin ucu kullandıkça, elinin tutuş açısı, yazarkenki eğimi, kağıda bastırış kuvveti, harfleri ve sayıları meydana getirme şekline göre git gide eriyip biçimlenir. Sahibine göre şekillenmeye başlar ucu. Bir süre sonra tanımaya başlar seni. Bu nedenle bencildir, sıkıskıya bağlıdır öznesine. Ancak onunla var olabilir. Tersi mümkün değil.

Bir başkasına verildiğinde, herkesin yazım şekli farklı olduğundan, aldığı biçimden dolayı yazamaz, ters gelir, direnir kalem. Seni arar. Buna rağmen diretilirse bozar ucunu. Bir kere bozduğunda da işte sen bile yazamazsın artık. Eski haline nasıl dönecek? Aynı yollardan tekrar tekrar geçmen gerekir bir kırığı onarmak için. Belki de hepten bozulmuştur ya... Yazamazsın hiç.

Hatta sana bile direnir bazen. Her zamanki "usul"ünü bozarsan, eğimini, yazımını değiştirirsen, sebatından dönersen yani, uyarır. Ya şekiller bozuk çıkar, ya kağıdı yırtar, ya da mürekkebini dağıtır. Ahengi bozma ya da hiç yazma der gibidir. Bir mesaj, bir uyarı ...ve kalem kesiği hiç bir şeye benzemez. Özneyken nesne olursun bir anda.

Bir dolmakalemin ömrü nedir? Ucu iki parçadır dolmakalemin. ince bir çizgi ayırır iki parçayı ve dolmakalem mürekkebi oradan akar kağıda ince ince. İki ayrı parça ve aslında ne kadar da birbirine bağımlı. Biri olmadan diğer parça işe yaramaz. Mütem-mim cüz işte.. Sahibi hep bir açıda kullanıp parçalardan biri eridikçe kalemin ömrü de tükenmeye başlar. Diğerine yaslana yaslana eriyen parçanın eriyecek bir şeyi kalmadığında kalem de ölür. Gariptir. Ölen bir kaleme baktığımda diğer yarının hiç erimemiş, yıpranmamış, ilk günkü gibi olduğunu görüp öteki parçanın yok olduğunu görmek. Sanki öteki parça buna hiç aldırmamış, sanki sadece kendi "hal"ine bakmış ve durmuş. Oysa ötekinin derviş selamı gibi ona eğik vaziyette ve ona baka baka yok olması kalemi de onu da öldürüyor. Parça,, parça parça, parça olarak kalmış oluyor. Artık hiç bir işe yaramıyor sağ kalan. Ölen de öldüğüyle kalıyor.

Sana hiç dolmakalemi anlattım mı?

Birimiz öldüğünde diğerimiz hiçbir işe yaramıyor

SUS

// LEVENT TAMAY

"Ne güzel susuyosun Suna".

Suna önce duymazdan geldiyse de ona bakmaya devam ettiğimi, tepki beklediğimi anlayınca direnmedi, kafasını kitabından kaldırıp simsiyah gözleriyle gülümsedi. Dizlerini göğsüne çekmiş, uzun eteğini ayaklarına kadar indirip iki ayağının da arasında kilitlemiş, aradan bir şey görünür kazara diye. Odanın bir köşesinde, ki en güzel köşesi, tam balkon kapısının kenarı, efil efil. Dışarda da bahçe sulanıyor tıptı tıptı tıptı. Suna kafasını kitaptan kaldırıp gülümsedi, keçi boku gözleriyle. Bi kaç kere kırtı gözlerini. Sonra eğildi geri kitabına. Konuşur mu? Konuşmadı tabi. Susuyor. Suna bir güzel susuyor. Suna senin olsa altı sene osuramazsın yanında. Öyle güzel susuyor.

ŞEŞ KAPISI VEYAHUT

GARDROPLA İMTİHAN

// LEVENT TAMAY

Banyodan yeni çıkmıştık. Saçları sırlıslıklam. Kurutmuyormuş. Hatta ben saç kurutma makinesini fişe takınca şaşkın şaşkın baktı. Onun memleketinde hangi durumda kullanılıyorsa artık? Neyse odamdaydık işte. Ben üzerime bişeyler geçirmekle meşguldüm o da etrafa dokunuyordu. Sandalyede elini gezdirip perdeye bakıyor, arkasından ayağını haliya sürtüyordu narin narin. Bi ara bana bakıp gülümsedi bişey anlamamış gibi veya "ne kadar enteresan" der gibi. Ben babamdan aşırıldığım mavi "baba" pijamasını yeni üstüme geçirmiş, salak salak onu seyrediyordum.

Görünen kısmın keşfini bitirdi heralde ki; gardrobu açtı. Askıdaki gömleklerden birinin kolunu kaldırıp baktı. Sonra askısını kaydırıp diğerine... Gözlerini kapayıp koklamaya yeltendiğinde arkasından sarılıp "elbiselerime dokunma" dedim. Yüzünde apaçık bir korkuyla "neden" diyebildi. Dedim "elbiselerime dokunma, çünkü onları her giyişimde aklıma gelmeni istemiyorum". Gülüyordum tabi. Sırtını döndü, ellerini iki yana açtı, kendini gardroba doğru bırakırken havlu da öyle kayıverdi işte. Derin bi nefes çektim, dedim "amına koyim senin". Anlamadı tabi, sormadı da.

İşte böyle abicim.

kabahatmiş, Allah belamızı versin. Gidelim, ağzımızı burnumuzu kıracaklar bak yoksa.

Gidelim buralardan, buralar hep özel mülk... Polise ihbar ettim bizi, az sonra gelecekler. Sözümü dinle sen gel, bir an önce gidelim, şimdi çıksak, sabaha, berrak bir yeni güneş. Tertemiz, öncesiz, anısız bir aydınlık.

Bir bahane daha uydur, anlamaz kimse.
Bir oyun daha belki, sessiz film gibi.
Bir insan daha getir aklına önce.
Yine kendini anlat, yalanı bol öyküler.

Gidelim...

Buralar bizim gibi, buralar berbat.

HAKKI

// K. SİNAN KÜÇÜK

Rüzgar esiyorsa onu serinletsin diyedir, yağmur yağıyorsa göz zevkinedir. Hakkı bir şey istedi mi onu alacaktır ya, güzellikle istemeyi bile yediremez kendine. Hiçbir siparişi standart isteyemez. Makarna mı yiyecek Hakkı? Sosunu ayrı getirsinlerdir. Su mu içecek? Ne soğuk ne sıcak, tam kıvamında olacak. Beş siparişin üçü en az, geri dönecek mutfağa, Hakkı değerli olduğunu iy'ce bi' hissedecek.

Hani hata yaptıkça yapmamayı öğrenir insan, acı çektikçe olgunlaşır, falan. Günde en az beş kişinin kalbini kırar, on kişi fellik fellik kaçır Hakkı'dan. O oralı bile olmaz. Yüzüne bakan hiç acı çekmemiş sanar Hakkı'yı; hiç hata yapmamış sanar ses tonuna aldanan. Bütün terk edilişlerine başka anlamlar yükler. Kaldıramamışlardır Hakkı'yı, taşıyamamışlardır onun varlığını. Aslına bakarsanız Hakkı hatalardan doğmuş bir ruh hastasıdır. Gel gör ki; kendinden önceki insanlığın ulaşmaya çalıştığı nokta olarak görür kendini. Hakkı bir sonuçtur Hakkı'ya göre. Olayı bitirmiştir yani hakkı.

Bir adım atmaksa yanılıgyı kabul etmek, hani iki adım atar ya affeden, Hakkı gibiler gönül rahatlığıyla, gocunmadan, küfretmeden üç adım atabilsinler diye; n'apar dersiniz Hakkı? Attığı ilk adımı geri alır iki'den sonra. İşini bilendir o. Manevrasını doğru yapar her zaman. Beş kuruş harcamadan on kuruş kazanır sonunda. Hakkıdır çünkü onun. Adı Hakkı'dır.

Hakkı hayatı boyunca, dik başıyla, ses tonuyla, doğuştan gelen asaletiyle, yerlerde sürüne sürüne, küfür yiye yiye tamamlar hayatını. Vakur bir gülümsemeyle.

EŞİTTİR; THE GUNNER'S

DREAM

// ÖMÜR F.

Adnan bizim kasabanın delisidir. Çok eskiden beri delidir ya niçin delirdiği ayrı bir hikayedir. Kırk yaşlarında, yaşına uygun bir hal ile geçimini pazar pazar dolaşıp sigara satarak sağlar. Ben buraya geldiğimden beri tanırım onu. Pazarda karşılaşır -içmediğim halde- sigara almışlığım da vardır. Kendi halindedir, kimseye bir zararı yoktur.

Adnan birini vurmuştur.

Akıl hastanesine gidip rapor hazırlama görevi bana verildiğinde iki kilo mandalin alıp gittim yanına. Beyaz odadan içeri girdiğimde Adnan, pencereye sırtı dönük, tahta sandalyede oturmuş, sol eli dizinin üzerinde devinimsiz olarak sallanıyor, ara sıra sağ eliyle kafasındaki düşünceleri savmak istiyormuş gibi başına konmuş hayali sinekleri kovalıyordu. Beni görünce salınmasını kesmedi.

- Sigaralarım nerede? diye sordu.
- Hepsini içtim, dedim.
- Parasını vermiş miydin?
- Parasıyla sana mandalina aldım, dedim

Elimdeki poşeti Adnan'a verdim. Getirtilen başka bir sandalyeyi çarprazına çekip oturdum. Adnan poşetteki mandalinalardan birini sağ eliyle aldı. Elma ısırır gibi ısırıp kabuğu ile çiğnemeye başladı. Acılığı gelince tükürdü ağzında ne varsa. Sonra bir ısırık daha. Sonra bir tükürük daha. Sonra bir mandalina daha...

- Nasılsın Adnan?
- İyiyim. Yalnız deli olmuştum biraz.
- Deli olmakla kalmamışsın, biraz da katil olmuşsun sanki?
- Eh o da var, tabi.
- Ne oldu?

Devinimi durur gibi oldu ama durmadı.

- Ne mi düşündüm, ne mi yaptım? diye tersledi beni ağzındaki mandalinayı tükürerek.

- Ne yaptığını daha çok merak ediyorlar ama ben ne düşündüğünü bilmek isterim, dedim.

Devinimi de salınması da durdu. Sağ elini yanağına koydu. İstemsiz, bir ara eli kafasından ayrıldı. Tekrar yapıştırdı. Belli belirsiz kafasını pencereye çevirdi. Odaya döndü.

- Anlamak için, deyip salınmaya devam etti.
- Bir anlama kavuşmak için, bir anlamı mı yok etmek istedin?
- Hatırlamıyorum, derken salınmaya devam ediyordu.
- Yanlış yapmışsın, dedim.
- Doğru düşündüm ama, dedi.
- Doğru mu davranmışsın? dedim.
- Yanlış mı düşünmüştüm? dedi.

O gün Adnan bana "nasıl olduğunu" bütün ayrıntıları ile anlattı. Sağlı sollu, çapraz olarak sorduğum hiçbir soruda düşmedi. Araya sıkıştırdığım "ne için " sorularına bundan daha fazla da cevap vermedi. Her sorduğumda önce yüzüne belli belirsiz huzurlu bir gülümseme oturdu, sonra kafasını pencereye dönmek istedi, vazgeçip aniden bana dönüp "sigaralarım nerede" diye sordu. Her seferinde... Üstelemedim bir noktadan sonra. Ama biliyordum. Soyut, tutarlı, değişmez bir anlama kavuşmak için anlamların yok edilmek istenmesi ya da varların yok sayılması ancak bir delinin delirme nedenine bağlanabilir. Böyle bir değiştirilmeyecek düşünceye/gerçekliğe ulaşması ise delinin de delirmesidir.

Odama dönüp raporumu yazdım.

İLGİLİ MAKAMA;

Kasabamızın delilerinden Adnan Akgün kendini vurmuştur. Mağdur pazarcı esnafından Halil Yılmaz hastaneden çıkmış, durumu gittikçe düzelmektedir. Adnan mandalina yemeyi bilmemektedir. Arz ederim.

YADSIMA

// K. SİNAN KÜÇÜK

Bi kere paragraf başlarına hiç dikkat etmemişsin, dümdüz gidiyor cümleler. Satır başları büyük harfle başlar ayrıca, noktadan sonra kısa bir boşluk bırakılır. Bağlaç olan "de" ayrı yazılır ki sende allaha emanet. Cümle ortasında niye büyük harflerle yazarsın "GİTMEK" diye? Başlık mı sanki? Bir de, "kendine iyi bak"tan sonra ünlem olmamış bence. Tam orada bitiyor.

Bugün evde bi mektup unutmuşsun...